1. Сказав був я в серці своєму: Іди но, хай випробую тебе радістю, і придивись до добра, та й воно ось марнота...

2. На сміх я сказав: Нерозумний, а на радість: Що робить вона?

3. Задумав я в серці своєму вином оживляти своє тіло, і провадити мудрістю серце своє, і що буду держатись глупоти, аж поки побачу, що ж добре для людських синів, що робили б під небом за короткого часу свого життя.

4. Поробив я великі діла: поставив для себе доми, задля себе садив виноградники,

5. запровадив для себе садки та гаї, і понасаджував в них усіляких дерев овочевих.

6. Наробив я для себе ставів, щоб поливати із них ліс дерев, що виростали.

7. Набував я для себе рабів та невільниць, були в мене й домівники. А худоби великої та худоби дрібної було в мене більше, ніж у всіх, що в Єрусалимі до мене були!

8. Назбирав я собі також срібла та золота, і скарбів царів та провінцій, завів я собі співаків та співачок, і всякі приємнощі людських синів, жінок наложниць.

9. І звеличувавсь я усе більше та більше, над усіх, що в Єрусалимі до мене були, моя мудрість стояла також при мені.

10. І всього, чого очі мої пожадали, я їм не відмовлював: я не стримував серця свого від жодної втіхи, бо тішилось серце моє від усякого труду мого, і це була частка моя від

усякого труду свого!

11. Та коли я звернувся до всіх своїх чинів, що їх поробили були мої руки, і до труду, що я потрудився був, роблячи, й ось усе це марнота та ловлення вітру, і немає під сонцем нічого корисного!...

12. І звернувся я, щоб бачити мудрість, і безум, і дурощі. Бо що зробить людина, що прийде вона по царі? Тільки те, що вона вже зробила!

13. І я побачив, що є перевага у мудрости над глупотою, як є перевага у світла над темрявою:

14. у мудрого очі його в голові його, а безглуздий у темряві ходить; та теж я пізнав, що доля одна всім їм трапиться!

15. І промовив я в серці своєму: Коли доля, яка нерозумному трапиться, трапиться також мені, то нащо тоді я мудрішим ставав? І я говорив був у серці своїм, що марнота й оце...

16. Не лишається пам'яти про мудрого, як і про нерозумного, на вічні віки, в днях наступних зовсім все забудеться, і мудрий вмирає так само, як і нерозумний...

17. І життя я зненавидів, бо противний мені кожен чин, що під сонцем він чиниться, бо все це марнота та ловлення вітру!...

18. І зненавидів я ввесь свій труд, що під сонцем трудився я був, бо його позоставлю людині, що буде вона по мені,

19. а хто знає, чи мудрий той буде чи нерозумний, хто запанує над цілим трудом моїм,

над яким я трудився й змудрів був під сонцем? Це марнота також...

20. І я обернувся чинити, щоб серце моє прийшло в розпач від усього труда, що чинив я під сонцем...

21. Бо буває людина, що трудиться з мудрістю, зо знанням та із хистом, та все полишає на долю людині, яка не трудилася в тому: Марнота й оце й зло велике!

22. Та й що має людина зо всього свойого труда та із клопоту серця свого, що під сонцем працює вона?

23. Бо всі дні її муки, а смуток робота її, і навіть вночі її серце спокою не знає, теж марнота й оце!...

24. Нема ліпшого земній людині над те, щоб їсти та пити, і щоб душа її бачила добре із труду свого. Та й оце все, я бачив, воно з руки Бога!

25. Бо хто буде їсти, і хто споживати спроможе без Нього?

26. Бо людині, що перед лицем Його добра, дає Він премудрість, і пізнання, і радість; а грішникові Він роботу дає, щоб збирати й громадити, щоб пізніше віддати тому, хто добрий перед Божим лицем. Марнота і це все та ловлення вітру!...